

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการใช้ความรุนแรงในประเทศไทย โดยเฉพาะคดีความผิดเกี่ยวกับเพศมีจำนวนมากโดยเมื่อพิจารณาจากสถิติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เกี่ยวกับประเภทคดีความผิดในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา (ทวารอาณัติ) เฉพาะส่วนที่ได้รับแจ้งความพบว่า ปี พ.ศ. 2556 มีคดีข่มขืนกระทำชำเราที่มีผู้เสียหายเข้าแจ้งความทั้งสิ้น จำนวน 3,315 คดี (ข้อมูล ณ วันที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2558) และในปี พ.ศ. 2557 พบคดีประเภทเดียวกันอีกจำนวน 3,064 คดี (ข้อมูล ณ วันที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2558) รวมทั้งสองปี สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับแจ้งความเกี่ยวกับความผิดประเภทนี้ทั้งสิ้นจำนวน 6,379 คดี แต่ที่น่าสนใจคือ มีเพียง 4,352 คดีเท่านั้นที่ผู้ต้องหาถูกจับกุมได้ โดยข้อมูลเกี่ยวกับสถิติการแจ้งความและการจับกุม มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1.1 สถิติรับแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย และเพศ ณ วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 – วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2557

ประเภทข้อหา	รับแจ้ง	จับ	จับ(ร้อยละ)
คดีชีวิตต่อร่างกายและเพศ	24,019	15,982	66.54
- ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	2,951	1,841	62.39
- ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	692	518	74.86
- ทำให้ตายโดยประมาท	265	194	73.21
- พยายามฆ่า	4,462	2,810	62.98
- ทำร้ายร่างกาย	12,389	8,332	67.25
- ข่มขืนกระทำชำเรา	3,315	2,313	69.77

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตารางที่ 1.2 สถิติรับแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย และเพศ ณ วันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2557 – วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558

ประเภทข้อหา	รับแจ้ง	จับ	จับ (ร้อยละ)
คดีชีวิตต่อร่างกายและเพศ	24,120	16,351	67.79
- ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	2,738	1,737	63.44
- ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	716	524	73.18
- ทำให้ตายโดยประมาท	252	191	75.79
- พยายามฆ่า	4,295	2,683	62.47
- ทำร้ายร่างกาย	13,423	9,337	69.56
- ข่มขืนกระทำชำเรา	3,064	2,039	66.55

ที่มา: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ข้อมูลข้างต้นเป็นเพียงข้อมูลในขั้นตอนของการแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจเท่านั้น ซึ่งยังไม่เข้าสู่กระบวนการลงโทษต่อผู้กระทำความผิด ทั้งนี้ เมื่อตรวจสอบข้อมูลของ กรมราชทัณฑ์ แล้วพบว่า ยังมีนักโทษคดีความผิดเกี่ยวกับเพศอีกจำนวนมากที่ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลอยู่ในเรือนจำ โดยหนึ่งในจำนวนนั้นเป็นนักโทษที่มีการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศรวมอยู่ด้วย ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า กรมราชทัณฑ์ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะความผิดและจำนวนครั้งที่ต้องโทษกระทำความผิด ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.3 สถิตินักโทษเด็ดขาด แยกตามลักษณะความผิด สํารวจ ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

ลักษณะความผิด	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	19,525	1,881	21,406	8.45
พ.ร.บ. ยาเสพติด/สารระเหย	152,027	30,665	182,692	72.08
ความผิดต่อชีวิต	18,054	1,193	19,247	7.59
ความผิดต่อร่างกาย	19,487	1,854	21,341	8.42
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	4,536	845	5,381	2.1

ตารางที่ 1.3 (ต่อ)

ลักษณะความผิด	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	19,525	1,881	21,406	8.45
พ.ร.บ. ยาเสพติด/สารระเหย	152,027	30,665	182,692	72.08
ความผิดต่อชีวิต	18,054	1,193	19,247	7.59
ความผิดต่อร่างกาย	19,487	1,854	21,341	8.42
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	4,536	845	5,381	2.1
กยันตรายต่อประชาชน	1,783	123	1,906	0.75
อื่น ๆ (หลายประเภท เช่น พ.ร.บ. ป่าไม้, การพนัน, อาวุธปืน, พ.ร.บ. คนเข้าเมือง, ลหุโทษ เป็นต้น)	1,276	225	1,501	0.59
รวมทั้งสิ้น	216,688	36,786	253,474	100

ตารางที่ 1.4 สถิตินักโทษที่กระทำความผิดซ้ำ แยกตามลักษณะความผิด จำนวนครั้งที่ต้องโทษ กระทำความผิดซ้ำ สํารวจ ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้งที่ต้องโทษกระทำความผิด									
	ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4		ครั้งที่ 5		รวม	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ความผิดต่อ เจ้าพนักงาน (มาตรา 136-146)	78	78	10	3	0	0	0	0	88	81
ความผิดเกี่ยวกับเพศ (มาตรา 276-287)	808	5	62	5	6	0	4	0	880	10

ตารางที่ 1.4 (ต่อ)

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้งที่ต้องโทษกระทำความผิด									
	ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4		ครั้งที่ 5		รวม	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ความผิดต่อชีวิต (มาตรา 288-294)	967	3	93	6	4	5	3	0	1,067	14
ความผิดต่อร่างกาย (มาตรา 295-300)	493	3	297	0	3	7	2	3	795	13
ความผิดฐาน ลักทรัพย์ (มาตรา 335-335)	3,904	685	1,473	105	682	105	85	1	6,144	896
ความผิดฐาน วิ่งราวทรัพย์ (มาตรา 337)	365	5	157	0	3	5	3	0	528	10
ความผิด กรรโชกทรัพย์ (มาตรา 337)	37	0	32	0	1	0	2	0	72	0
ความฐาน ริดเอาทรัพย์ (มาตรา 338)	10	0	0	0	0	0	5	0	15	0
ฐานชิงทรัพย์ (มาตรา 339)	2,430	3	614	4	93	0	6	1	3,143	8
ฐานปล้นทรัพย์ (มาตรา 340)	942	3	78	0	65	0	2	0	637	3
ฐานฉ้อโกง (มาตรา 341-348)	168	7	0	0	7	7	3	1	178	15
ฐานยักยอกทรัพย์ (มาตรา 352-356)	53	5	93	0	0	0	0	0	146	5
ฐานรับของโจร (มาตรา 357)	414	5	45	3	4	4	2	0	465	12

ตารางที่ 1.4 (ต่อ)

ลักษณะความผิด	จำนวนครั้งที่ต้องโทษกระทำความผิด									
	ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4		ครั้งที่ 5		รวม	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ฐานบุกรุก (มาตรา 362-366)	146	6	32	0	5	0	4	0	187	6
ลหุโทษ (มาตรา 367-398)	442	0	15	0	0	0	0	0	457	0
กฎหมายว่าด้วย ยาเสพติด	11,054	2,997	7,142	658	993	324	789	92	19,978	4,071
กฎหมาย การพนัน	253	4	0	0	27	0	1	0	281	4
กฎหมาย อาวุธปืน	180	5	34	0	12	0	2	0	228	5
กฎหมาย ว่าด้วยความผิด เกิดจากการใช้เชื้อ	44	6	5	0	13	0	1	0	63	6
ลักษณะ ความผิดอื่น ๆ	42	11	6	0	10	0	4	0	62	11
รวมทั้งสิ้น	22,380	3,831	10,188	784	1,928	4	1,738	69	40,508	3,020

ที่มา: ข้อมูลจากกรมราชทัณฑ์

จากสถิติข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า การลงโทษด้วยวิธีการจำคุกนั้น อาจไม่ใช่การแก้ปัญหาที่เหมาะสมเสมอไป ผู้เขียนเห็นว่า กระบวนยุติธรรมไทยในด้านการลงโทษผู้กระทำความผิดอาจถึงเวลาที่จะยอมรับและหาวิธีที่เหมาะสม มาแก้ปัญหาดังกล่าว

เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2557 กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ร่วมกับมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ ได้ร่วมกันจัดเวทีเสวนาในหัวข้อ “สถานการณ์ความรุนแรงทางเพศ ปี พ.ศ. 2556” โดยมีการเปิดเผยสถานการณ์ความรุนแรงทางเพศในช่วงปี พ.ศ. 2556 จากการ

รวบรวมสถิติข่าวเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ จากหนังสือพิมพ์ไทยจำนวน 5 สำนักข่าว ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด คมชัดลึก และมติชน พบว่า ข่าวการกระทำผิดเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ มีทั้งหมดจำนวน 169 ข่าว โดยประเภทข่าวที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข่าวการข่มขืนกระทำชำเราซึ่งคิดเป็นร้อยละ 51.5 รองลงมา ได้แก่ ข่าวการกระทำอนาจาร ร้อยละ 17.1 ข่าวการพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ร้อยละ 13.6 ข่าวการรุมโทรม ร้อยละ 7.1 และข่าวการพราดผู้เยาว์ ร้อยละ 2.4 ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีกรณีอื่น ๆ ซึ่งแบ่งเป็นการค้าประเวณี ร้อยละ 3.6 และข่าวเพศชายกระทำความผิดทางเพศต่อเพศชายด้วยกัน ร้อยละ 4.7 โดยในจำนวน 169 ข่าวนี้ มีผู้เสียหายที่เป็นผู้ถูกระทำความรุนแรงทางเพศทั้งสิ้น จำนวน 223 ราย ซึ่งมีผู้เสียชีวิตจากการกระทำความรุนแรงทางเพศจำนวน 29 ราย และในจำนวนดังกล่าว มีผู้เสียชีวิตจากการถูกข่มขืนเป็นจำนวนมากถึง 22 ราย หรือร้อยละ 75 นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบสถิติข่าวเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศปี พ.ศ. 2556 กับปี พ.ศ. 2554 พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2556 มีจำนวนข่าวความรุนแรงทางเพศเพิ่มขึ้น (ปี พ.ศ. 2554 มีจำนวน 158 ข่าว) โดยประเภทข่าวที่มีสถิติเป็นอันดับ 1 ยังคงเป็นข่าวการข่มขืนกระทำชำเรา¹

จากรายงานดังกล่าวพบว่า ผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ถูกระทำความรุนแรงทางเพศที่อายุน้อยที่สุดนั้นเป็นเด็กหญิงอายุ 1 ขวบ 9 เดือน ส่วนอายุผู้ถูกระทำที่มากที่สุด คือ อายุ 85 ปี ซึ่งถูกข่มขืนกระทำชำเรา และในส่วนผู้กระทำความผิดที่อายุน้อยที่สุดนั้น พบว่า มีอายุเพียง 10 ปี กระทำความผิดโดยวิธีการรุมโทรม และผู้กระทำความผิดที่อายุมากที่สุด คือ อายุ 85 ปี โดยเป็นผู้กระทำอนาจารต่อเด็ก

ปัญหาความรุนแรงทางเพศเป็นปัญหาที่ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อกระทำการดำเนินชีวิตของประชาชนแต่ละวันในสังคมเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบโดยตรงต่อผู้ถูกระทำทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยจำนวน 1 ใน 3 ของผู้ถูกระทำ มักมีอาการหวาดระแวง และซึมเศร้า จากการถูกผู้กระทำความผิดใช้อำนาจบังคับข่มขู่และล่วงละเมิดทางเพศ ทำให้ผู้ถูกระทำบางรายขาดใจและต่อสู้จนถูกฆาตกรรม โดยผู้ถูกระทำหลายรายอาจถูกทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส และมีผู้ถูกระทำบางส่วนที่ไม่กล้าแจ้งความเอาผิด

จากการศึกษา ผู้เขียนเห็นว่า แม้กฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 อันเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และมาตรา 277 ซึ่งเป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้ภริยาหรือสามีคนนั้น จะมีบทลงโทษ

¹ ไทยรัฐ. (2557, 20 มีนาคม). กรุงเทพฯ' แคมป์คดีข่มขืนมากที่สุด! วันละ 87 ราย. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.thairath.co.th/content/411155>

ทั้งสองประการ ได้แก่ โทษจำคุกและปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 ที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือ โดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อยวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือ ช่องปากของผู้อื่นหรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกันต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสและคู่สมรสนั้นยังประสงคจะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะหย่า ให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้” และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อยวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นหรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุก ตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสามได้กระทำโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกันหรือ

² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276.

ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี กระทำต่อเด็ก ซึ่งมีอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กผู้ถูกกระทำนั้นยินยอม ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็ก ผู้ถูกกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก หรือจะอนุญาตให้ทั้งสองฝ่าย สมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสก็ได้ และเมื่อศาลได้พิจารณามีคำสั่งอย่างใดแล้ว ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ ในการพิจารณาของศาลให้คำนึงถึงอายุ ประวัติความประพฤติสติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิดและเด็ก ผู้ถูกกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเด็กผู้ถูกกระทำ หรือเหตุอื่นอันควรเพื่อประโยชน์ของเด็ก ผู้ถูกกระทำด้วย³

แต่โทษสำหรับความผิดฐานดังกล่าวก็ไม่ทำให้คดีความผิดเกี่ยวกับเพศลดลง ในทางกลับกันกลับมืออยู่อย่างต่อเนื่อง และมีแนวโน้มที่สำคัญว่า ผู้กระทำความผิดจะเป็นบุคคลเดิม ๆ ซึ่งกระทำผิดซ้ำต่อเหยื่อในลักษณะคล้าย ๆ กัน ดังจะเห็นได้จากกรณีเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กรณีของน้องการ์ตูน ที่ประสบเคราะห์ภัยจากการกระทำของบุคคลที่มีสภาพจิตใจที่ไม่เหมือนคนปกติ กระทำการทารุณกรรมกับเด็กผู้หญิงที่ไม่มีทางต่อสู้ ซึ่งเกิดเหตุการณ์ในปี พ.ศ. 2556 อันถือเป็นคดีอุกอาจที่ได้รับความสนใจของประชาชนอย่างมาก

ข้อเท็จจริงในทางคดีของเหตุการณ์ดังกล่าว ปรากฏว่า นายหนูยเคยถูกดำเนินคดีอาญา (คดีแรก) ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 990/2551 ของศาลจังหวัดพล (ขอนแก่น) เมื่อปี พ.ศ. 2551 ในข้อหา “พยายามกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี” “กระทำอนาจารเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย” “พราวด์เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา” และ “กระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ”

ในการดำเนินคดีนั้น นายหนูย ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ แต่ยังคงมีการนำสืบพยานหลักฐานประกอบคำรับสารภาพ และศาลได้โปรดมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจารเด็กหญิง จำคุก 4 ปี ความผิดฐานพราวด์เด็ก จำคุก 4 ปี และความผิดฐานทำให้ปราศจากเสรีภาพจำคุก 1 ปี รวมกันเป็นโทษจำคุก 9 ปี ซึ่งผลของคำพิพากษาเป็นเพียงบทสะท้อนจากฐานความผิดในคดีดังกล่าว ที่ศาลต้องลงโทษตามอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดในความผิด

³ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277.

ข้อหากระทำอนาจารเด็กหญิงเท่านั้น⁴

ครั้งที่สอง นายหนูได้กระทำความผิดซ้ำ (คดีที่สอง) ซึ่งเป็นกรณีที่กระทำต่อน้องการ์ตูน โดยนายหนู สารภาพยอมรับว่า ก่อนเกิดเหตุหลังจากนายหนูทำงานติดตังเวทีกอนเสิร์ตเสร็จ ได้ไปกินเหล้าขาว 1 ขวด ตามด้วยเบียร์อีก 4 กระป๋อง แต่ยังไม่มีอาการเมาเลยเดินไปหาซื้อเบียร์เพิ่ม ขณะเดินผ่านลานจอดรถเห็นน้องการ์ตูนนั่งอยู่ในรถเพียงลำพัง จึงออกอุบายชวนไปซื้อขนมแล้วพาเดินข้ามสะพานลอยสถานีรถไฟฟ้าบีทีเอสแบร์ริง ประกอบกับจังหวะเห็นพื้นที่ป่ากร้างจึงจูงมือน้องการ์ตูนเข้าไปก่อเหตุบีบคอจนหมดสติลงมือกระทำชำเราแล้วทิ้งร่างเด็กเอาไว้ เพราะไม่คิดว่าจะเสียชีวิตจากนั้นก็กลับไปทำงานตามปกติ

ในวันที่มีการนำตัวคนร้ายมาแถลงข่าว นายหนูได้กล่าวว่า “ เวลาเราผมจะเกิดอารมณ์ทางเพศ ควบคุมตัวเองไม่ได้ พอพบน้องการ์ตูน ซึ่งอยู่คนเดียวที่ลานจอดรถ จึงออกอุบายพาไปเดินเล่นก่อนจุดเข้าพวงหรีดข้างทางบริเวณปากซอยลาซาล และข่มขืนกระทำชำเรา แต่น้องการ์ตูนขัดขึ้นจึงใช้มือบีบคอจนแน่นิ่งไป ซึ่งเหตุลักษณะนี้ผมเคยทำมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 โดยภายหลังพ้นโทษจำคุกในคดีพรากรผู้เยาว์จากเรือนจำจังหวัดขอนแก่น ผมจะเลือกเหยื่ออายุประมาณ 12-13 ปี ที่เดินตามลำพัง ทำมาเยอะ แต่ที่ฆ่าคือ 4 ราย รวมทั้งน้องการ์ตูน ส่วนที่เหลือหลังข่มขืนเสร็จ ก็ปล่อยเด็กกลับบ้านไป เวลาเราผมจะควบคุมตัวเองไม่ได้ วันเกิดเหตุเห็นน้องการ์ตูนจึงแกล้งถามไปว่า แม่หนูไปไหน น้องบอกว่าแม่ไปดูหมอลำ ผมเลยหลอกว่าจะพาไปซื้อขนม แล้วพาไปข่มขืนแล้วฆ่าจนตาย สำหรับตัวผมเองนั้น ไม่มีบัตรประชาชน นามสกุลก็ไม่มี และไม่มีพ่อแม่ เป็นเด็กกำพร้า ผมเสียใจในสิ่งที่ทำลงไป ”

คดีนี้แม้ภายหลังศาลจังหวัดพระโขนงได้อ่านคำพิพากษาในคดีหมายเลขคำที่ อ. 602/2557 ว่านายหนูมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 199, 277 วรรคสาม, 283 ทวิ วรรคสอง, 289 (7), 309 วรรคหนึ่ง, 310 วรรคหนึ่ง และ 317 วรรคสาม ให้ริ้งกระทงลงโทษเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ศาลจึงมีคำพิพากษาให้ประหารชีวิต แต่การที่นายหนูให้การรับสารภาพ จึงมีเหตุบรรเทาโทษ ให้เหลือเพียงจำคุกตลอดชีวิต แต่ผู้เขียนเห็นว่าอาจไม่ใช่วิธีการลงโทษที่เหมาะสม เพราะลักษณะของการกระทำความผิดที่นายหนูกระทำการกระทำให้เป็นรูปแบบต่อเนื่องที่มีกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นเหยื่อในลักษณะคล้าย ๆ กัน และพฤติกรรมในการกระทำก็มีลักษณะคล้าย ๆ กัน กล่าวคือ ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ จึงมีความเป็นไปได้สูงว่า หากมีการพ้นโทษก่อนกำหนด นายหนูอาจกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกครั้ง จากข้อเท็จจริง

⁴ ไอเอ็นเอ็นนิวส์. (2556, 25 ธันวาคม). บทเรียนที่ถูกมองข้ามจากกรณีน้องการ์ตูน. สืบค้น

ตามคดีของนายหนุ่ยเห็นได้ว่า แม้ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกอีกก็ยังไม่ใช่ทางออกของการแก้ไข ปัญหา ทั้งยังส่งผลก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มปริมาณผู้ต้องขังในเรือนจำโดยไม่สมควร⁵

นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. 2557 ได้เกิดคดีสะเทือนขวัญ ซึ่งเป็นคดีที่มีผู้คนสนใจและเป็นที่ วิพากษ์วิจารณ์ของสังคมขึ้นอีกหนึ่งคดี ได้แก่ คดีของเด็กหญิงวัย 13 ปีที่หายตัวไปขณะโดยสาร รถไฟบนตู้นอนแบบพัดลมชั้น 2 ตู้ที่ 3 ขบวนรถเร็วที่ 174 (ขาขึ้น) เส้นทางนครศรีธรรมราช- กรุงเทพมหานคร เพื่อกลับบ้านที่กรุงเทพมหานคร พร้อมญาติ หลังเดินทางมาเยี่ยมคุณยายที่จังหวัด สุราษฎร์ธานี พร้อมพี่สาวเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2557

และในวันที่ในวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2557 นายวันชัย หรือเกม แสงขาว อายุ 22 ปี ให้การรับสารภาพว่า ตนเป็นลูกจ้างของการรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งทำหน้าที่ดูแลเตียงนอนของ ผู้โดยสาร ได้ก่อเหตุสะเทือนขวัญข่มขืนและฆ่าเด็กหญิงอายุเพียง 13 ปี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ขณะหลับอยู่ในตู้นอนรถไฟขบวนรถเร็วที่ 174 เส้นทาง นครศรีธรรมราช-กรุงเทพมหานคร ก่อนจับโยนทางหน้าต่างอย่างโหดเหี้ยมทารุณทั้งที่ยังมีชีวิต ในช่วงสถานีรถไฟวังพงค์ - สถานีเขาเต่า หมู่ 1 ตำบลวังพงค์ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กระทั่งพี่สาวและญาติขอความช่วยเหลือที่มูกู้ภัยจากหลายมูลนิธิระดมค้นหาน้องสาวจนพบศพอยู่ในพงหญ้าริมทางรถไฟ⁶

รายละเอียดจากการสอบสวนของพนักงานสอบสวนได้ พบว่า นายวันชัย หรือเกม แสงขาว ลูกจ้างเฉพาะงานของการรถไฟแห่งประเทศไทย รับสารภาพว่า ตนได้ข่มขืนเด็กหญิง ผู้เสียหายจริง โดยได้เฝ้ามองเด็กหญิงผู้เสียหายมาตลอด ตั้งแต่ขึ้นรถไฟที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี⁷ ทั้งนี้ เนื่องจากตนเสพยาบ้ามาตั้งแต่ต้นทางที่จังหวัดนครศรีธรรมราช และเสฟอีกครั้งบนขบวนรถขณะ เดินทาง รวม 2 เม็ด ขณะเกิดเหตุกำลังนั่งดื่มเบียร์กับเพื่อนที่บริเวณ โบกี้ที่ 4 ซึ่งอยู่ติดกับโบกี้ 3 อันเป็น โบกี้ที่เด็กหญิงโดยสารนอนชั้นสอง แบบพัดลม และนอนหลับอยู่รวม 4 คน หลังจากการ ดื่มเบียร์กับเพื่อนเกิดอาการเมาอย่างหนัก ขณะเดินผ่านโบกี้ 3 ที่เด็กหญิงอายุ 13 ปีนอนพักผ่อนอยู่ ได้เกิดอารมณ์ทางเพศ จึงตรงเข้าไปทำร้ายร่างกายและข่มขืนกระทำชำเราจนสำเร็จความโลภ

⁵ ไทยรัฐ. (2556, 17 ธันวาคม). “คำสารภาพฆาตกร ” ไอ้หนุ่ย'ฆาตกรต่อเนื่อง ฆ่าข่มขืน'น้องการตูน ” พลิกเพิ่มอาชญากรรม. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.thairath.co.th/content/389724>

⁶ ผู้จัดการ. (2557, 8 กรกฎาคม). พนักงานสารภาพข่มขืน “น้องแก้ม” ก่อนโยนร่างทิ้งจากรถไฟเพื่อ ฆ่าปิดปาก. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9570000076696>

⁷ ไทยรัฐ. (2557, 10 กรกฎาคม). สารภาพโยนร่าง น้องแก้ม ทั้ง ๆ ที่ยังหายใจ. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2557, จาก <http://www.thairath.co.th/content/435359>

โดยระหว่างก่อเหตุได้เปิดหน้าต่างเพื่อให้เสียงขบวนรถไฟกลบเสียงภายในโบสถ์ ไม่ให้ผู้โดยสารคนอื่นที่หลับอยู่สงสัย หลังจากนั้นจึงได้โยนร่างของเด็กหญิงอายุ 13 ปีหายออกทางหน้าต่างขบวนรถไฟวิ่งผ่านสถานีวังพังก์ ก่อนลงมือทำความสะอาด เก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัว รวมถึงผ้าปูที่นอนที่เปรอะคราบเลือดโยนทิ้งออกนอกหน้าต่างในเวลาต่อมาขบวนรถไฟวิ่งผ่านสถานีหนองแก ก่อนถึงสถานีรถไฟหัวหิน และหลังก่อเหตุ ตนได้กลับไปโบสถ์ที่พักพนักงานที่อยู่ติดกัน โดยทำทีไปนอนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต่อจากนั้น จึงได้นำโทรศัพท์มือถือไอโฟนไปขายที่ย่านถนนศรีย่านเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เวลาประมาณ 10.56 น. ก่อนถูกจับกุม และจากการสอบสวนขยายผลนายวันชัย แสงขาว พบว่า ผู้ต้องหาทราบว่าเคยมีการก่อคดีข่มขืนบนขบวนรถไฟสายดังกล่าวในช่วงก่อนที่จะมาก่อคดีข่มขืนและฆ่าน้องแก้ว โดยหนึ่งในผู้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อทางเพศของนายวันชัยเป็นพนักงานหญิงของการรถไฟแห่งประเทศไทยประจำตู้เสบียงอาหาร โดยเหตุเกิดภายในห้องน้ำของตู้เสบียง แต่คดีนี้ได้ไกล่เกลี่ยยอมความและไม่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดี

คดีนี้ศาลจังหวัดหัวหินได้อ่านพิพากษาในคดี อ.1407/57 เมื่อวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2557 ให้นายวันชัยต้องโทษประหารชีวิตโดยไม่มีเหตุบรรเทาโทษ เนื่องจากคำรับสารภาพจำนนด้วยพยานหลักฐาน จึงไม่ลดโทษให้นายวันชัย หลังจากมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 199, 277 วรรคหนึ่ง 335 (1), (9) วรรคสอง, 289 (7) เนื่องจากนายวันชัย มีหน้าที่ช่วยเหลือดูแลอำนวยความสะดวก และความปลอดภัยให้แก่ผู้โดยสาร อาศัยโอกาสขณะปฏิบัติงานบนขบวนรถไฟข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าผู้ตาย ซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี ที่นอนหลับขณะที่มีผู้โดยสารอื่นและญาติผู้ตายนอนหลับอยู่ใกล้ ๆ จากนั้นโยนศพทิ้งออกจากหน้าต่างขบวนรถไฟเพื่อปกปิดการตาย ลักษณะของการกระทำความผิดจึงเป็นไปด้วยความอุกอาจ ไม่ยำเกรงกฎหมายบ้านเมืองเป็นการกระทำไปที่โหดเหี้ยม ไร้นุชยธรรมก่อให้เกิดผลกระทบกับความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง สมควรลงโทษในสถานหนัก ส่วนข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี จำคุก 9 ปี ฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน จำคุก 5 ปี ฐานซ่อนเร้นย้ายหรือทำลายศพเพื่อปิดบังการตาย จำคุก 1 ปี ฐานเสพเมถุนตามผิดตามินจำคุก 6 เดือน แม้นายวันชัย รับสารภาพโดยจำนนต่อหลักฐานไม่มีเหตุบรรเทาโทษจึงไม่ลดโทษให้นายวันชัย รวมโทษทุกกระทง คงให้ประหารชีวิตนายวันชัยสถานเดียว⁸

จากคดีตัวอย่างทั้งสองกรณีข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้กระทำความผิดมีพฤติกรรมที่คล้ายกัน คือไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ หรือ ควบคุมอารมณ์ของตนเองได้จึงมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น

⁸ ไทยรัฐ. (2557, 30 กันยายน). ศาลจังหวัดหัวหินอ่านคดีประวัติศาสตร์ สองผู้ต้องหาฆ่าข่มขืนน้องแก้ว อายุ 12 ปี. สืบค้น 5 มิถุนายน 2558, จาก http://www.huahinsarn.com/?page_id=572

อีกประการคือ การกระทำความผิดที่นายหนุ่ยและนายเกมส์กระทำการกระทำความผิดซ้ำ ดังนั้นการลงโทษปัจจุบันตามประมวลกฎหมายอาญาจึงไม่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดจำพวกนี้ เพราะไม่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดเข็ดหลาบ หรือแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างแท้จริง

นอกจากนี้ จากการศึกษาผู้เขียนพบว่ามีคำพิพากษาของศาลฎีกาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศอีกจำนวนมาก โดยผู้เขียนขอยกตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4147/2550

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก บัญญัติให้ผู้กระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีโชภริยาของตนนั้น มีความผิดโดยไม่คำนึงว่าเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม แต่หากเด็กหญิงนั้นยินยอม ก็มีได้หมายความว่าเด็กหญิงนั้นมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วย เมื่อเด็กหญิงทั้งสามถูกกระทำชำเรา แม้เด็กหญิงทั้งสามจะยินยอมก็เป็นบุคคลผู้ได้รับความเสียหาย เนื่องจากการกระทำความผิดข้อหานี้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4)

การกระทำของจำเลยมิใช่เป็นการรับไว้หรือล่อไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี โดยทุจริต เพราะจำเลยหาได้รับเด็กหญิงทั้งสามไว้เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นไม่ เนื่องจากจำเลยมีเจตนาประสงค์จะกระทำชำเราเด็กหญิงทั้งสามเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 312 ตรี วรรคสอง⁹

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8917/2546

การที่จำเลยกับพวกร่วมกันล่อผู้เสียหายพาขึ้นรถยนต์ตู้ไปยังต่างจังหวัดในที่ต่าง ๆ หลายแห่งและหลายวัน โดยวันแรกระหว่างเดินทางจำเลยกับพวกได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงในรถยนต์ตู้คนละ 1 ครั้ง และระหว่างผู้เสียหายอยู่กับจำเลยที่ต่างจังหวัดตามลำพัง จำเลยได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอีกหลายครั้ง โดยระหว่างนั้นผู้เสียหายพยายามหลบหนี 2 ครั้ง ก็ถูกจำเลยทำร้ายและข่มขู่ไม่ให้หลบหนี แม้การที่จำเลยพาผู้เสียหายไปยังต่างจังหวัดในที่ต่าง ๆ หลายแห่งและหลายวัน จะเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องมาจากความประสงค์เดียวกับการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายก็ตาม แต่การที่จำเลยพาผู้เสียหายไปยังที่ต่าง ๆ หลายวัน โดยได้ทำร้ายและข่มขู่บังคับไม่ให้ผู้เสียหายหลบหนีนั้น ถือได้ว่าเป็นความผิดอีกกระทงหนึ่งต่างหากจากความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ซึ่งเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว

⁹ คำพิพากษาศาลฎีกา. สืบค้น 17 พฤษภาคม 2556, จาก

หาใช่เป็นกรรมเดียวไม่ (ประชุมใหญ่)¹⁰

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 635/2543

ผู้เสียหายเบิกความบรรยายพฤติกรรมการกระทำของจำเลยตั้งแต่ต้นก่อนและขณะกระทำชำเรา เป็นชั้นเป็นตอนตามลำดับว่ามีการใช้กำลังกายอย่างไร พุดจาบังคับขู่เข็ญอย่างไร และกระทำการกระทำชำเราเป็นเหตุเป็นผลไม่ขัดต่อหลักความจริงของธรรมชาติ หากมิได้มีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นแล้ว ผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กก็จะไม่สามารถเบิกความในลักษณะเช่นนั้นได้ จึงยากที่ผู้เสียหายจะปั้นแต่งขึ้นมาเองประกอบกับผู้เสียหายยังเป็นนักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศ จึงเป็นสิ่งที่น่าอัปยศที่จะนำมาเปิดเผยให้ผู้อื่นล่วงรู้ ผู้เสียหายย่อมไม่มีจิตเสแสร้งเอาความอันเป็นเท็จพูดบอกแก่ผู้อื่นให้เสื่อมเสียแก่ตัวเองและครอบครัว และเมื่อจำเลยพาผู้เสียหายมาที่บ้าน ผู้เสียหายก็วิ่งเข้ากอด อ. ทันทีแล้วร้องไห้และบอกเรื่องที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศต่อ ท. และชาวบ้านอีกหลายคน เมื่อจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยรับว่าเป็นผู้กระทำผิด แม้การตรวจร่างกายผู้เสียหายในวันนั้นจะไม่พบร่องรอยในช่องคลอดก็มิได้หมายความว่าผู้เสียหายไม่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ เพราะผู้เสียหายยืนยันว่าจำเลยเอาอวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายแล้วความผิดจึงสำเร็จ ซึ่งการที่ไม่พบร่องรอยนี้ย่อมสันนิษฐานว่าจำเลยได้หลั่งน้ำอสุจินอกช่องคลอด แต่ผลจากการตรวจยังพบว่าเยื่อพรหมจารีผู้เสียหายมีลักษณะฉีกขาดมีเลือดซึมผนังช่องคลอด ปากมดลูกบวมแดง แสดงว่าผู้เสียหายผ่านการร่วมประเวณีมาจึงเป็นข้อสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายว่ามีการล่วงละเมิดทางเพศของผู้เสียหายจริง

บิดามารดาผู้เสียหายนำผู้เสียหายไปฝากให้ อ. ป้าของผู้เสียหายช่วยดูแลแทนเนื่องจากต้องไปรับจ้างทำงานที่กรุงเทพมหานคร วันเกิดเหตุจำเลยขับรถจักรยานยนต์ไปรับผู้เสียหายจากบ้าน ส. เพื่อไปส่งที่บ้าน อ. แต่จำเลยกลับพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราที่ป่าข้างทาง โดยที่ผู้เสียหายมิได้รักใคร่และยินยอมร่วมประเวณีด้วย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการพรากเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ไปเสียจากผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจารโดยไม่ต้องคำนึงว่าจำเลยจะมีภริยาและบุตรหรือไม่

จำเลยมีความมุ่งหมายที่จะกระทำชำเราผู้เสียหาย เมื่อจำเลยขับรถจักรยานยนต์ไปรับผู้เสียหายจากบ้าน ส. ไปเพื่อการอนาจารเป็นการกระทำความผิดสำเร็จในข้อหาพรากเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี เพื่อการอนาจารสำเร็จไปตอนหนึ่งแล้วเมื่อจำเลยพาผู้เสียหายไปถึงที่เกิดเหตุแล้วลงมือกระทำชำเรา จึงเป็นการกระทำความผิดใหม่อันเป็นความผิดขึ้นอีก แยกต่างหากจากการพรากเด็ก จึงเป็น

¹⁰ แหล่งเดิม.

ความผิดหลายกรรมต่างกัน¹¹

จากคำพิพากษาดังกล่าว เห็นได้ว่า นอกจากโทษที่ผู้ต้องหาต้องได้รับภายหลังจากการกระทำความผิดทางเพศต่อผู้เสียหายแล้ว สิ่งที่ต้องพิจารณา คือพฤติกรรมส่วนตัวของผู้ต้องหาเองที่เป็นตัวผลักดันให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น เช่น การไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เมื่อมีอารมณ์ทางเพศและพฤติกรรมที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเหมาะสมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดวิธีที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดในแต่ละราย

การบำบัดโดยวิธีการให้การรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศจึงเป็นทางเลือกหนึ่งในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดที่ได้รับการยอมรับในนานาอารยประเทศมากขึ้น ซึ่งวิธีการให้การรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศที่ได้รับการยอมรับและมีการนำมาใช้มากขึ้นในปัจจุบัน ได้แก่ การใช้ยาออกฤทธิ์ควบคุมฮอร์โมนเพศ ส่งผลให้ความต้องการทางเพศลดลง ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดก่อเหตุซ้ำขึ้น หรือ กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศฐานอื่น ๆ ซ้ำอีก โดยปัจจุบันมีหลายประเทศให้ความสนใจ อนึ่งจะเป็นการลดจำนวนคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ การลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำ และ เป็นการสร้างความมั่นใจ และปลอดภัยให้แก่สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงทำการศึกษาถึงแนวคิด ที่มา และวิธีการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศโดยใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย ในการใช้ฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศไม่ให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวคิดและที่มาของกฎหมายการบังคับโทษผู้ต้องโทษคดีความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ
2. เพื่อศึกษาและทราบหลักเกณฑ์ที่มาของกฎหมายการบังคับโทษผู้ต้องโทษคดีความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศตามกฎหมายต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์หลักเกณฑ์การบังคับโทษผู้ต้องโทษคดีความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศตามกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทยเปรียบเทียบกัน
4. เพื่อสร้างแนวคิดในการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศให้มีความเหมาะสม มีมาตรฐานสากล และก่อให้เกิดความเป็นธรรมกับทุกฝ่ายในสังคม

¹¹ แหล่งเดิม.

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายเกี่ยวกับความผิดทางเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ลักษณะ 9 มาตรา 276 และ มาตรา 277 (แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) ก็ตาม พบว่าบทลงโทษในกฎหมายกฎหมายฉบับดังกล่าว ยังไม่เพียงพอที่จะแก้ไข และลดจำนวนคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศได้ การบำบัดผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศด้วยวิธีการใช้ยา มีวัตถุประสงค์เพื่อลดความต้องการทางเพศในตัวผู้กระทำความผิดเอง ซึ่งเป็นมาตรการที่สามารถควบคุมและสามารถลดอัตราการกระทำความผิดทางเพศได้ โดยผู้กระทำความผิดจะไม่กลับมากระทำความผิดซ้ำ ทำให้สังคมมีความปลอดภัยมากขึ้น ขณะเดียวกันวิธีการดังกล่าวก็ไม่นับเป็นอันตรายต่อผู้กระทำความผิด มาตรการดังกล่าวจึงเป็นมาตรการที่เหมาะสมและสามารถนำมาใช้ในการบังคับโทษในเรือนจำ ทั้งนี้กฎหมายที่มีอยู่ยังไม่เปิดโอกาสให้ใช้มาตรการดังกล่าวในการบังคับโทษ จึงควรได้รับการแก้ไขให้เหมาะสมกับประเทศไทยเพื่อให้การบำบัดผู้ต้องโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงการนำวิธีการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมน โดยมียุทธประสงค์ให้ความต้องการทางเพศลดลง แม้ปัจจุบันประเทศไทยจะมีบทลงโทษกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ แต่ระยะเวลาที่ผ่านมา ยังคงมีปัญหการข่มขืนกระทำชำเรากันอย่างต่อเนื่องและมีผู้กระทำความผิดจำนวนหนึ่งเป็นผู้ที่เคยรับโทษเมื่อพ้นโทษออกมาได้มากระทำความผิดซ้ำ การบำบัดโดยการรักษาด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ เป็นมาตรการที่สามารถควบคุมและช่วยลดจำนวนผู้กระทำความผิดไม่ให้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ทำให้สังคมมีความปลอดภัยมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ไม่นับเป็นอันตรายต่อผู้กระทำความผิด มาตรการดังกล่าวจึงเป็นมาตรการที่เหมาะสมและสามารถนำมาใช้ปฏิบัติได้จริง ทั้งนี้กฎหมายที่มีอยู่ยังไม่เปิดโอกาสให้ใช้มาตรการดังกล่าวในการบังคับโทษ จึงควรมีการแก้ไขให้เหมาะสมกับประเทศไทยเพื่อให้การบำบัดด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิจัยเอกสาร รวบรวมเอกสาร กฎหมายต่าง ๆ เป็นส่วนสำคัญหรือเป็นส่วนหลักของการวิจัยครั้งนี้ โดยดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสาร วารสารกฎหมาย บทความ รายงาน วิจัย และวิทยานิพนธ์ ตำราวิชาการต่าง ๆ ในทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ทั้งนี้ในส่วนของแต่ละประเทศ และในประเทศที่ได้ศึกษามาก่อนแล้วสำหรับเป็นแนวทางในการศึกษาของประเทศไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล จะวิเคราะห์และนำเสนอให้เห็นว่า การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ มีวัตถุประสงค์อย่างไร มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบธรรมในการนำมาบังคับใช้อย่างไรในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ รวมทั้งวิธีการบังคับโทษในต่างประเทศเปรียบเทียบกัน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและที่มาของการบังคับโทษด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ
2. ทำให้ทราบถึงที่มาของกฎหมายการบังคับโทษผู้ต้องโทษคดีความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ
3. ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์การบังคับโทษผู้กระทำความผิดทางเพศตามกฎหมายไทย เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ
4. ทำให้สามารถกำหนดแนวทางที่เหมาะสมในการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษเพื่อบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศ